

zuhanását, majd bukfenceit a cella betonaljzatán.

- Karácsony van, vagy mi a fene! - mondta nevetve a tiszt, miközben, mint megannyi vicsorító farkas vad tekintete szegeződött reá. Gyors mozdulat után zárult be a vasajtó. Hirtelen néma csend és döbbenet költözött a zárkába. Néhány hangos levegővétel után a kövérkés munkásnő felállt, oda-lépett a cukorkákhoz és összetaposta azokat. A döbbenettől feszült arcok lassan együtt érző mosollyá váltak. Újra léptek zaja hallatszott, miközben az asszony visszamászott fekhelyére, majd sötétség lett. Az ór lekapcsolta a villanyt. Né-hány „Jó éjszakát!” köszönés és „Szép karácsonyt mindenkinek!” meleg köszöntése röppent a sötétben. A nővér gondosan betakarta közös pokróccal a beteg öregasszonyt. Úgy gondolta, ez lesz az ő ajándéka a fájdalmaitól szenvedő zárkatársa számára. Imára kulcsolta kezét és fohászba kezdett. Arra gondolt, milyen nagyszerű dolog lenne, ha megajándékozhatná mindegyik rongyos sorstársát egy-egy tiszta fehérneművel, meleg ruhával és valami finom étellel! A hideg végigfutott mezítelen lábán. Amennyire tudta, összehúzta magát. Az éjszaka imádságos virrasztására készült. Alig kezdett bele fohászába, zörrent a zárka ajtaja és világosság gyűlt. Az ajtóban egy ijedt tekintetű vasmunkásnő állt. - Csináljanak helyet neki! - hangzott a felszólítás az ór szájából, amint betessékelte az ismeretlen asszonyt. Hangos kattanással zárult be a kilépett tiszt mögött a zárka ajtaja. Az apáca boldogan adta át fekhelyét az újonnan érkezettnek. A fény ismét kialudt, s újra csend lepte el a cellát. A nővér az egyetlen székre telepedett. Boldog volt, hogy ismét adhatott valamit. A megszeppent asszony feje eltűnt a durva pokróc alatt, csak halk szipogásának hangját hallotta a mellette fekvő öregasszony. A nővér imádkozásba merült, s nem hallotta a halk mocorgás neszt maga mögött, csak meglepetten érezte, hogy vállára terült a zárkában levő egyetlen kabát. Az éjszaka sötétje elnyelte a zárkát. A szemek lecsukódtak s monoton hortyogások hallatszottak a pokrócok alól. A nővér ekkor lelkében harangszót hallott, éjféli misére hívó lágy harangszót.

- A koromsötét cellában térdre ereszkedett a nehezen összeforrt csontú törékeny test. Mosolygó arcán az ajka néma énekbe kezdett: „Menyből az angyal eljött hozzátok...”. A munkás-lány már mélyen aludt. Almában újra szabad volt. Ott állt a hófödte tetejű falusi ház meleg szobájában, a bolyhos pulóverében a szépen feldíszített karácsonyfa mellett. Húgával együtt kezdték a karácsonyi dal éneklésébe. Boldogan nézte a pislákoló gyertya fényét. A fenyőfa és a finom ételek kellemes illata töltötte be a szobát. A lány hangja elakadt nem tudta folytatni az éneklést húgával.

- Odalépett az édesé elé. Szoroson magához ölelte és hangos zokogásba kezdett.

GYOMBOLAI MÁRTON

KARÁCSONYI ÜZENET

Legördül lassan két
évezred
De most is vár a Kicsi
Gyermek.
Ott a barlang és ott a
jászol.
S Neki még mindig te
hiányzol!
Hiába zeng a sok-sok
angyal.
Ő rád vár némán,
széttárt karral!
Jézus közénk jött,
értem, érted.
Vállalva jászolt,
gyengeséget.
Nem igénye a trón s az
oltár.
Csak te légy, az, ki
akkor voltál. Mikor az
Isten tiszta álma.
Szeretni küldött a
világba!
Nyomorba, könnybe.
szenvetésbe.
Te légy a lélek
csöppnyi fénye, Mely
szívtől-szívig átvilágít.
Hogy legyen végre
jobb világ itt!
Szűnjön a véres
bánat-tenger.
S az ember végre,
legyen EMBER!
S mi jászol volt két
ezredéve.
Bölcső legyen a
szíved mélye.
Ami hiányzott
Betlehemben.
Benned ölelje szív-
melegben.
Hogy aki rád néz Őrá
lásson.
Legyen lelkedben
Szentkarácsony

1998. karácsonyán